

1 I 2 DE JUNY 2012

ESCOLA FEMINISTA D'ESTIU PER A DONES

CRISIX?

DIVENDRES 1

16:30 AIXÒ NO ÉS CRISI, ES DIU
CAPITALISME HETEROPÀTRIARCAL.
ALTERNATIVES FEMINISTES PER
A UNA VIDA VIVIBLE

DISSABTE 2

10:15 EL PODER ENTRE FEMINISTES;
REBEL·LIONS I TIRANIES

16:00 PUTES LESBIANES FEMINISTES
TRANS DONES QUE NO SOM COM CAL

21:00 FESTA ESCOLA FEMINISTA D'ESTIU

02:00 *La Maria Rosa *Laura Dretchel
(pendent confirmar) *Tia Carmen

*in-DeCiSioN + Dj LaDirde *Sabotage
Entrada Festa: aportació voluntària

ORGANITZEN TOTES LES ACTIVITATS

Ca La Dona
Xarxa Feminista
Activistes
Independents

Al local de
Ca La Dona
c/Ripoll, 25
<M> L4 Jaume I

Benvingudes a l'Escola Feminista d'Estiu 2012!

Enguany, volem dedicar aquest espai col·lectiu i plural dels feminismes a entendre com allò que se'ns ven com a Crisi del sistema Capitalista Heteropatriarcal, ens afecta el conjunt de les dones, les que són com cal i les que no ho som. És per això que us proposem tres formes d'abordatge d'aquesta... Crisix?

Divendres 1 de juny, a les 16:30.

Això no és crisi, es diu Capitalisme Heteropatriarcal. Alternatives feministes per a una vida vivible.

Volem fer circular els nostres sabers/experiències per fer una ullada global, des dels feminismes, als mecanismes que han generat els difícils contextos que vivim, debatent sobre el capitalisme heteropatriarcal i les seves formes d'espoliació i interpel·lar l'actual procés de globalització econòmica generador de pobresa, desigualtats socials, exclusió i expulsió d'un model econòmic en crisi, amb polítiques socials, econòmiques i culturals que impedeixen un desenvolupament humà digne des dels propis interessos i necessitats de les persones.

Dissabte 2 de juny, a les 10:15.

El poder entre feministes: rebel·lions i tiranies.

Seguint la línia d'interrogar les nostres pròpies files, tal i com vàrem fer a l'EFE10 amb "Lesbofòbia als moviments feministes" i a l'EFE11 amb "Nosaltres feministes, els racismes que vivim", a l'EFE12, volem parlar i volem tractar sobre les tradicions i contradiccions dels diversos estils de fer feministes que proposen les diferents teories i les diferents voluntats de treballar amb relacions de poder horitzontals on les sororitats/autoritats/afinitats fan seva, no només la teoria, sinó també les nostres pràctiques quotidianes, per tal de no baixar la guàrdia i ser conscients de com actuen els poders a través de les seves resistències (en aquest cas les feministes) i com és fàcil deixar-nos portar per lògiques de poder/mercat, si no tenim/mantenim una consciència crítica feminista col·lectiva i coherent que faci l'exorcisme dels usos/abusos de poder entre nosaltres, especialment en temps de... Crisix?

Dissabte 2 de juny, a les 16h.

Putes Lesbianes Feministes Trans Dones que no som com cal.

Volem parlar de com ens afecta aquesta ... Crisix? de/des de les dones que no som com cal, així doncs, us invitem a posar en comú les experiències/ contestacions/pensaments de/des de "Putes Lesbianes Feministes Trans Dones que no som com cal", i tractar de mirar les formes específiques amb què aquesta... Crisix? afecta cada una de les nostres vides precàries. Volem analitzar les investides d'aquest Capitalisme Heteropatriarcal i Racista, com ens afecten, i com responem aquelles que no som dones com cal, aquelles que construïm, amb els nostres cossos i les nostres vides, referents alternatius, individuals i col·lectius, de vides possibles, habitables, pensables i vivibles.

Important: Per tal d'enriquir-nos al màxim, amb els pensaments/experiències de totes aquelles que hi volem participar, us encoratgem a venir a l'EFE12 havent llegit els textos que us proposem en aquest dossier.

L'EFE, és un procés participatiu, obert a qualsevol dona que s'hi vulgui implicar: Cada any, fem una crida de suport a l'EFE, per tal de formar una comissió organitzadora i una xarxa de dones que hi donin suport. Aquest és un procés participatiu col·lectiu que ens esforcem perquè tingui una continuïtat més enllà de les materialitzacions de l'EFE, aportant-hi no només les vostres energies feministes, sinó també les vostres idees i habilitats socials. És per això que us animem a participar a l'organització, al suport i a la participació de l'EFE, us animem a escriure la vostra dita amb piulades, amb imatges, i/o amb textos que recullin els diferents sentirs/pensaments feministes. Us animem a deixar testimoni escrit dels feminismes catalans per les mateixes feministes que els teixim, abans, durant i després de l'1 i 2 de juny, participant amb aportacions de textos a la col·lecció "La Teranyina" de la Xarxa Feminista xarxafem@xarxafeminista.org

També us animem a reutilitzar els dossiers i materials de les diferents EFEs per tal de expandir els debats feministes més enllà de la mateixa Escola Feminista d'Estiu. Us animem, continuant amb aquest esperit de "fes-ho tu mateixa", a no dubtar en muntar les vostres pròpies Escoles Feministes d'Estiu als vostres pobles i ciutats.

Des de l'EFE, sempre hem treballat per mantenir els criteris de l'acció col·lectiva, tant als debats (sense ponents i amb el màxim de participació possible) com pel que fa a la mateixa organització (accés gratuït i muntatge low-cost), que creiem constitueixen un èxit, tot i així, també valorem que això, no està renyit amb el reconeixement individual de les dones que participem en la realització. És per això, que aquest any publiquem els crèdits de les dones que fan possible l'EFE12: L'organització, està a càrrec de la Flavia Limone, la Marta Tudela, l'Amanda Gigler, l'Anna Cucala, la Merche Alvira, la Bàrbara Ramajo, la Chari Ronda, l'Elena Navarro i la Mireia Bofill Melero. La xarxa de suport formada per la Neus Roca, la Montse Cervera, la Sara Cuentas, la Mercé Otero-Vidal i Montse Otero. Inscrites a la xarxa de suport: la Mercè Nebot, la María Guerrero, la Norma Luz Guerrero, la Betlem Cañizar, l'Eva Bellart, la María Morón, la Patricia Gómez, la María Herrero, la Núria Trillo, Núria Sadurní. Col·laboradores: la Helena González (agraïm al Centre de Dona i Literatura de la UB el seu suport), la Neus Moreno (agraïm a Dones i Treballs el seu suport). L'organització de la festa, corre a càrrec de la Dolo Pulido, l'Àngels Pujol.

Totes juntes, fem possible, aquest espai polític autoformatiu de sabers/fers feministes que esperem, puguem gaudir per molts anys!!!

l'Escola Feminista d'Estiu tindrà lloc a: "CalaDona" (C/Ripoll, 25)

Trobareu l'EFE a la web de Caladona:

<http://www.caladona.org/escola-feminista/efe2012/>

El grup: <http://www.facebook.com/groups/377348968977201/>

La pàgina: <http://www.facebook.com/EscolaFeministaEstiu2012>

Eix de debat 1

Això no és crisi, es diu Capitalisme Heteropatriarcal. Alternatives feministes per a una vida vivible

Fa temps que des dels Feminismes i des d'altres contestacions polítiques, venim dient que això que ens venen com a Crisi, no és, res més, que la cara crua d'aquest sistema Capitalista Heteropatriarcal, Racista, triomfant i enterament globalitzat. Aquesta denúncia, s'ha vingut fent des dels diferents col·lectius, tant amb protestes en forma de rumba catalana <http://www.youtube.com/watch?v=zpgr9Ysa7AE>, com des de les anàlisis teòriques centrades a interrogar, des de l'Economia Feminista, què és i com funciona allò que ens oculten i allò que ens venen d'aquest sistema macro/micro econòmic/polític/sociocultural i camaleònic que és el Capitalisme Heteropatriarcal i Racista.

Amb el propòsit de continuar exposant que el moment històric que vivim no és una Crisi qualsevol d'aquests cicles capitalistes amb què l'Economia ortodoxa ens alligona, a l'EFE12, us invitem a llegir el text de la Cristina Carrasco "No es una crisis, es el sistema", per tal de posar en comú una crítica feminista que circuli, enriquint-nos i enriquint els arguments de les veus que no ens conformem amb les explicacions mediàtiques tecnosimplistes que ens emplacen a ajudar i col·laborar dòcilment amb les polítiques de reajustament, amb promeses quasi bíbliques que ens aboquen a viure molt pitjor ara, per tal de poder viure un futur millor en un temps esdevenidor (Us sona?)

Des de les contestacions globalitzades, hi ha polítiques alternatives als discursos que es professen des de les tecnocràcies de la Comunitat Econòmica Europea (<http://www.attac.es/uploads/Hay-alternativas-web.pdf>) que ens són molt útils per tal de continuar veient, més enllà, del cim de l'iceberg on s'enfoca tota l'atenció neoliberal. Des dels Feminismes contestataris, tot seguint la línia proposada per l'Amaia Pérez Orozco a l'article que proposem per a la lectura: "La Economía: de Icebergs, trabajos e (in)visibilidades", tenim la intenció de treure a la llum, allò que s'amaga sota la línia de flotació dels icebergs econòmics que ofeguen, especialment, les vides precàries de multitud de dones. Al debat, volem posar en comú les contribucions de feministes que porten dècades pensant de forma integral sobre l'Economia icebèrica, i continuar analitzant, col·lectivament des de les pluralitats dels Feminismes, les dinàmiques que es presenten a l'enfonsament de la piràmide social d'aquesta nova redistribució d'aigües financeres imposades per les Lleis dels Mercats, divinitzats, en tant que s'assemblen a la incontestable càrrega de fe de la paraula de Déu (Us sona?)

Al debat, volem exposar els llocs estratègics, les glocalitzacions dels nexes on els Capitalismes es vinculen amb els Patriarcats, amb les normativitats Heterosexuals, amb els Racismes, o amb qualsevol dels poders categorials que alimenten el funcionament sincrònic i nodal dels processos de globalització dels sistemes de dominació econòmica, política, social, cultural i religiosa. En aquest sentit, proposem la lectura de Saskia Sassen "Contra geografías de la globalización", per tal de tenir una mirada global de les polaritzacions socioeconòmiques, especialment a les ciutats globals on aquest nou procés de reestructuració acumulativa del Capital, fa que els treballs, en general i en especial els de les dones, tendeixin a una major i progressiva precarietat formalitzada.

Al debat, volem tornar a les propostes feministes que grups com Dones i Treballs, han fet circular com a bloc d'idees per a la reflexió conjunta, el "Decàleg sobre la cura de

les persones”, que també proposem com a lectura obligada per tal de tenir una EFE12, productiva i enriquidora. En posar com a centre del debat la (re)negació capitalista d’allò que les feministes hem anomenat “crisi de la cura” en tant que, en aquest procés de recessió econòmica/política/sociocultural, els treballs de cura de les dones a la llar tornen a enfonsar-se sota les aigües privades i invisibles de l’iceberg Heteropatriarcal, on la “família tradicional” (re)torna a ser la unitat de subsistència, salvadora de sí mateixa i del conjunt social i (re)torna a ser el valor refugi de caire sagrat (Us sona?)

Així, doncs, perquè ens sona que aquests (re)ajustaments ens porten, amb noms tècnics i flamants, a llocs socioeconòmics i polítics que, en realitat, són molt vells, volem continuar posant en comú el valor econòmic/polític/sociocultural dels treballs de les dones. Volem continuar visibilitzant els sabers/fers de les dones en aquestes dinàmiques de globalització dels Capitals, volem continuar globalitzant cultures de treballs per (sobre)viure dignament i no de (infra)viure per treballar. Volem continuar pensant, totes juntes, alternatives feministes per a una vida vivible.

Per això, us convidem a llegir amb antelació els textos proposats, i els fragments introductoris al debat que us adjuntem en aquest dossier, per tal de poder aportar més opinions i (re)interpretar, des de les circularitats dels Feminismes, els discursos capitals d’una Crisi que sabem que és molt més que això.

Textos per llegir:

NO ES UNA CRISIS, ES EL SISTEMA. Cristina Carrasco

[http://www.feministas.org/IMG/pdf/6 No es la crisis es el sistema Cristina Carrasco.pdf](http://www.feministas.org/IMG/pdf/6_No_es_la_crisis_es_el_sistema_Cristina_Carrasco.pdf)

LA ECONOMÍA: DE ICEBERGS, TRABAJOS E (IN)VISIBILIDADES. Amaia Pérez

Orozco <http://www.tierradenadieediciones.com/Laboratoriofeminista-transformacionesdeltrabajo.pdf>

CONTRAGEOGRAFÍAS DE LA GLOBALIZACIÓN. Saskia Sassen

<http://www.caladona.org/grups/uploads/2011/04/contrageografias-de-la-globalizacion-saskia-sassen.pdf>

DECÀLEG SOBRE LA CURA DE LES PERSONES. Dones i treballs.

[http://www.caladona.org/wp-](http://www.caladona.org/wp-content/pujats/2009/12/DECALEG_SOBRE_LA_CURA_DE_LES_PERSONES_caticast.p)

[content/pujats/2009/12/DECALEG SOBRE LA CURA DE LES PERSONES caticast.p](http://www.caladona.org/wp-content/pujats/2009/12/DECALEG_SOBRE_LA_CURA_DE_LES_PERSONES_caticast.p)

Fragments per al debat eix 1

Amaia Orozco: *Desde el feminismo afirmamos que lejos de ser un discurso tecnicista neutro, la teocracia mercantil es una mirada androcéntrica que no solo no es útil para los propósitos emancipadores feministas, sino que resulta tremendamente peligrosa, toda vez que impone como única visión verdadera aquella que sostiene el statu quo y relega el bienestar del conjunto social a una posición periférica y subalterna. Dicho de otra forma, desde la economía feminista el capitalismo financiero lejos de ser naturalizado o, peor, divinizado, es cuestionado.*

<http://www.feministas.org/IMG/pdf/Amaia- Vidas vivibles y producc imposibles.pdf>

Justa Montero: *La búsqueda de vías autónomas al paradigma capitalista y neoliberal está abierta, y un incipiente pero potente movimiento de base, tanto de ideas como de acción, está dejando clara su apuesta por una ciudadanía (o como finalmente se acabe denominando) inclusiva y horizontal. En este largo camino, valores como la convivencia, la solidaridad, el apoyo mutuo y la reciprocidad podrían ir dando cuerpo a formas compartidas de entender y situarse en el mundo, que legitimen la acción colectiva de cuestionamiento de las supuestas “verdades” que el sistema persiste en presentar. Una premisa para deslegitimarlo y para pensar en alternativas globales.*

http://www.feministas.org/IMG/pdf/crisis_del_sistema_democratico_J- MONTERO.pdf

Amaia Pérez Orozco: *Hay que pensar más allá de la diada mercado (lógica de acumulación)-estado (lógica de-supuesta redistribución). Hay que introducir un serio debate sobre el papel económico de los hogares: qué queremos que quede como responsabilidad de los hogares y qué tareas queremos externalizar. Y cómo democratizar los hogares y lograr una redistribución intrahogar más justa de los trabajos y los recursos. Esta es una tarea esencial en tiempos de crisis que sistemáticamente dejamos de lado.*

<http://www.feministas.org/IMG/pdf/Notas sobre el debate Crisis en la BEA 2012.pdf>

Astrid Agenjo: *Las teorías económicas, al excluir del cuadro analítico general el proceso de reproducción social de la población, consideran normalmente las condiciones de vida como un efecto final de la producción, adaptables a los procesos de acumulación.*

http://www.feministas.org/IMG/pdf/la_crisis_en_clave_feminista- Astrid Agenjo.pdf

Yayo Herrero: *Paradójicamente, las mujeres, que junto con las poblaciones indígenas, son uno de los grupos más golpeados por esta crisis compleja y polimórfica, han tenido muy poco protagonismo en su desarrollo. A lo largo de la historia el patriarcado, íntimamente asociado al capitalismo en los últimos siglos, ha sometido y explotado a las mujeres y a la Naturaleza, aprovechándose de sus trabajos y sus saberes, a la vez que los invisibilizaba.*

http://www.feministas.org/IMG/pdf/crisis_ecologica-2.pdf

Sandra Ezquerra: *Una mirada global a la crisis, al sistema, y a nuestra ubicación en ellos en tanto que mujeres nos enseña que lejos de ver mundo laboral, mundo del cuidado, inmigración, opresión de las mujeres del Norte, explotación de las mujeres del Sur y relaciones internacionales y desiguales entre países y entre mujeres, es necesario que veamos todos estos elementos como parte del mismo proceso: del avance atroz de un capitalismo patriarcal y racista basado en la lógica de la acumulación y del beneficio económico y que no incluye la vida y su cuidado en sus ecuaciones incomprensibles. Sólo así, basándonos en la especificidad de nuestra realidad como mujeres, como trabajadoras, como cuidadoras, pero también en toda nuestra pluralidad y diversidad, conseguiremos articular las necesarias respuestas para combatirlo*

http://www.feministas.org/IMG/pdf/Sandra_Ezquera-Visiones_feministas_y_anticapitalistas_crisis.pdf

María Pazos Morán: *Si verdaderamente se quisiera reducir la desigualdad salarial y la exclusión de las mujeres del empleo de calidad, tendrían que tomarse medidas para quitarles a ellas la etiqueta de “menos disponible”, mediante la concesión a los hombres de derechos para el cuidado, de tal manera que las empresas se vieran obligadas a prescindir de ellos en la misma medida. Un instrumento crucial para empezar por ese camino sería la concesión a los hombres de un permiso de paternidad intransferible de igual duración que el de maternidad, y con la misma parte obligatoria para que así nadie pudiera escamoteárselo.*

http://www.feministas.org/IMG/pdf/Maria_Pazos-Derechos_mujeres_y_crisis.pdf

Astrid Agenjo: *Las mujeres migrantes juegan un papel especialmente relevante en esta crisis de los cuidados que, como señala Carrasco (2009: 186), ya ha adquirido dimensiones globales “involucrando largas cadenas de mujeres organizadas sobre la base de ejes de poder, donde mujeres de mejor situación económica transfieren parte de sus cuidados a mujeres de posiciones más bajas”. Es decir, las mujeres migrantes asumen en muchos casos trabajos de cuidados mal pagados dejando las responsabilidades de cuidados en sus países de origen en manos de otras mujeres (hermanas, abuelas, hijas mayores...). Estas cadenas globales de cuidados son el exponente visible de la exportación del problema, aunque, naturalmente, sin llegar a resolverlo.*

http://www.feministas.org/IMG/pdf/la_crisis_en_clave_feminista-Astrid_Agenjo.pdf

12 Encuentro: 30 años de feminismo Latinoamericano y del Caribe: desatar, desnudar y reanudar: *Desnudemos el patriarcado, el capitalismo, el racismo, el colonialismo, el uso abusivo del poder, el mandato heterosexual, el aborto, las violencias; la imposición en forma hegemónica y arbitraria de un sexo/género sobre los cuerpos y la desigualdad entre las mujeres. Liberemos de sus gastadas ropas cada uno de estos conceptos. Escudriñemos las entrañas de la democracia y de la autonomía. Renovemos o reafirmemos su sentido político en nuestra lucha hoy en día*

http://www.12encuentrofeminista.org/pagina.php?p_a=24

Victoria Sau: *Las mujeres han realizado auditorías -valga la expresión- a instituciones tales como la familia, la educación, el trabajo, las religiones, la sexualidad. Líneas de trabajo abiertas, insisto, pero que si no van más allá podrían quedar en reformas de lo dado. Porque hay otras auditorías pendientes que no se mencionan: al Fondo Monetario Internacional, a la Organización Internacional del Trabajo, a la Trilateral, a la gran Banca, a las altas finanzas, a la Industria, a la Ciencia, a la Economía de mercado, a la Guerra, a los Medios de Comunicación -y no por un quítame allá ese anuncio-, a las Leyes Internacionales de Extranjería, a la conferencia Iberoamericana, al Sistema Penitenciario mundial, a la Comunidad (Económica) Europea, a la Propiedad privada...*

Amaia Pérez Orozco: *El sexo, por tanto, también entra en el análisis y rompe con la tendencia puritana que, hasta ahora, ha impregnado la revalorización de los trabajos de las mujeres fuera de los mercados, que, resaltando aquellas componentes asociadas al papel de la “buena madre y esposa”, han dejado fuera lo carnal y lo sexuado, el reino de la “mala mujer”, la puta. Este punto de partida obliga a situar el análisis para hallar cómo, en cada momento y lugar, se dan dichos procesos de mantenimiento de la vida, por tanto, lo que resta del texto vamos a especificarlo –muy poco especificado y más bien excesivamente generalizador... de contradicciones está hecha la vida...– para lo que venimos denominando patriarcados capitalistas blancos.*

<http://www.tierradenadieediciones.com/Laboratoriofeministatransformacionesdeltrabajo.pdf>

Sandra Ezquerria: *El objeto de análisis de la economía clásica había estado constituido por los mercados, las actividades monetarizadas y los procesos de acumulación capitalistas, quedando desatendida, de esta manera, una parte crucial de la actividad de las mujeres. La economía feminista, en cambio, ha abordado la temática del trabajo reproductivo profundizando en su interdependencia, previamente oculta, con el funcionamiento del sistema capitalista. Las consecuencias de esta irrupción, sin embargo, van más allá de una revisión de los objetos de estudio, ya que en realidad se plantea la centralidad de los procesos de satisfacción de las necesidades humanas frente a la primacía de la producción y los mercados.*

http://www.vientosur.info/articulosabiertos/VS114_Ezquerria_Miradas.pdf

Marga Olalla Marfil, Anna Morelló Just, Carme Álvarez García, Grup “Dones de Lluita Internacionalista: *Las trabajadoras y trabajadores inmigrados son el sector de la clase más afectado por la crisis. Son uno de cada tres parados y paradas, según la EPA, y su tasa de paro es casi el doble (28%) que la de autóctonos. El paro es para estos compañeros y compañeras una doble condena, ya que para muchos y muchas puede suponer volver a la ilegalidad si, cuando tienen que renovar los papeles, no han cotizado lo suficiente. Además se calcula que hay, como mínimo, 900.000 trabajadores y trabajadoras sin papeles, sometidas a una brutal sobreexplotación.*

<http://www.feministas.org/IMG/pdf/10- Efectos de la crisis actual en las mujeres.pdf>

Sandra Ezquerro: *Es precisamente esta perversa complementariedad entre el capitalismo globalizado y el patriarcado una señal inequívoca de la necesidad de alianza entre el feminismo y el anticapitalismo en sus vertientes más internacionalistas: nos sobran los motivos para caminar juntos en el cuestionamiento del sistema actual y en la construcción de alternativas. Dicho proceso ha de pasar obligatoriamente por un enorme esfuerzo imaginativo, ya que durante siglos el capitalismo patriarcal, además de limitar seriamente nuestra capacidad de supervivencia autónoma, así como nuestra conexión mutua y con el medioambiente, nos ha despojado de lo más importante: nuestra capacidad de soñar otras lógicas. Ante este aparente triunfo no sólo material sino también ideológico del capitalismo, nos toca, ¿por qué no? inventar nuevas formas y nuevos mundos y, sobre todo, nuevas palabras, nuevos conceptos y nuevos derechos para denominarlos y darles forma.*

Viento Sur, nº 108, pp. 37-43.

Dones i treballs: *Y dado que además estábamos sosteniendo que la vida humana debería ser el objetivo básico de la sociedad, la conclusión directa era obvia: para hombres y mujeres, las jornadas laborales, el tiempo de trabajo remunerado, los asuntos de flexibilidad, las «conciliaciones», etc. deberían discutirse tomando como base los requerimientos de la vida humana, deberían ajustarse a las necesidades humanas y no al revés. Para ello, la experiencia histórica femenina de continuas y complicadas «conciliaciones» podía servir como referencia. De no ser así, se estaría aceptando que el tema de los cuidados no es un problema social sino un problema específico de las mujeres.*

<http://www.caladona.org/wp-content/pujats/2009/12/2003-malabaristas-de-la-vida-DONESI-TREBALLS.pdf>

Teresa Torns-Miguélez: *Les primeres reflexions i propostes que es van anomenar polítiques de temps són deutors d'un lema que va ser enunciat per la sociòloga italiana Laura Balbo, que l'any 1987 publicava Time to care, títol que es completava amb la frase Politiche del Tempo e diritti quotidiani. El text era un toc d'atenció sobre la necessitat de tenir en compte el procés de la reproducció (de la vida de les persones) i reivindicava el temps com a element primordial de la nova cultura, recollia els arguments i reflexions teòriques que aquesta problemàtica havia suggerit a Itàlia a partir del 1968, amb la represa del moviment feminista. La mateixa Balbo havia concebut el "constreyniment sincrònic" amb què les dones havien -i han- d'afrontar quotidianament els dos treballs, el treball-ocupació i el treball domèstic, i perquè el fet de tenir cura de les persones és una tasca primordial del treball domèstic i un element clau en la definició d'aquest constreyniment femení que ha resultat ser fàcilment mesurable en termes de temps. QUIT*

Eix de debat 2.

El poder entre feministes. Rebel·lions i tiranies

En temps de “crisi”, les necessitats, tant de les dones individuals com les de les associacions feministes es fan apressants; els nostres drets tornen a ser posats en qüestió com a un luxe que pot posposar-se “per a millors temps” i els nostres recursos econòmics ja molt limitats, són els primers a patir retallades. És a dir, amb (encara) menys diners, hem de fer front a més urgències.

Construir juntes i amb pocs recursos, ha estat sempre el nostre repte i malgrat que compartim ideologia, no sempre compartim al cent per cent els mitjans per arribar a fer-ho. Som totes diferents i aquesta és la nostra riquesa, però també és un desafiament constant per a nosaltres com ho és per a qualsevol grup. D'altra banda, no només som diferents entre nosaltres; cada grup també és diferent no només perquè el constitueixen dones diferents sinó també perquè l'entitat neix amb objectius específics i, en el temps, es va formant una història que marca allò que podríem anomenar “la personalitat del grup”.

A títol personal, podem reconèixer-nos molt flexibles i prendre consciència que, en la múltiple militància que habitualment tenim, actuem de maneres una mica diferents en els diferents grups depenent de les relacions afectives que hem creat amb les companyes, dels objectius, d'aquesta “personalitat de l'agrupació” de la qual parlàvem abans i de tantes coses. Altres dones podem descobrir que tenim una tendència més aviat rígida i que, estiguem on estiguem, actuem sempre més o menys de la mateixa manera, encara que les necessitats específiques de les persones amb les quals ens estem relacionant o el context, podrien fer necessari un canvi d'”estil”.

Més d'una vegada, haurem escoltat en alguna trobada, seminari o reunió de treball, alguna cosa com: “la teva actitud és masclista i patriarcal”, tot i que la conducta en si, més que masclista (atès que no era una discriminació de gènere), fos autoritària.

Com conciliem les nostres diversitats amb les diversitats dels grups i amb les de les companyes?

Com ser responsables, eficients, orientar-nos cap als objectius i mantenir l'ètica de la cura entre nosaltres?

Enmig d'aquesta crisi, les conductes autoritàries i els exercicis de poder, podrien tenir tendència a desaparèixer-se en la cerca de resolucions ràpides que solucionin una urgència. La intenció, amb aquest eix, és enfrontar-nos a preguntes que sempre han estat importants, però que en el moment actual, prenen més rellevància.

Des dels feminismes, hem desenvolupat estratègies crítiques de lluita contra els poders polítics que hem denunciat i abordat, tant en l'àmbit del públic com del privat. Hem desenvolupat crítiques i polítiques de rebuig al poder entre les feministes. Hem reclamat funcionar entre nosaltres des d'una autoritat, reconeguda, atorgada per les pròpies dones i circulant, considerada com un concepte ben diferent del poder, si aquest l'entendem des de l'hegemonia patriarcal, tot i que observem la seva actuació en associacions de només dones.

Com sempre, més que mirar cap a la companya (dels comportaments de la qual podem aprendre sigui perquè ens agraden sigui perquè ens disgusten), la idea és mirar cap a nosaltres mateixes: en el moviment, en els grups en els quals participo, la meua manera d'interactuar amb el poder i amb l'autoritat, perquè, d'una manera o altra, totes tenim, en diferent mesura i davant diferents companyes, certes quotes de poder i autoritat i totes resistim al poder d'unes i donem autoritat a altres.

S'espera de nosaltres que siguem “bones” (democràtiques, conciliadores, cooperatives en lloc de competitives, etc.) només perquè som dones? O més aviat serà que el que s'espera no és que siguem “bones” per ser dones, sinó obertes a l'auto-qüestionament ètic per ser feministes?

Està ben vist qüestionar que exercim poder sobre les companyes perquè la jerarquia que ens hem donat per funcionar ho permet, més que no pas acceptar l'autoritat que unes altres ens atorguen i fer-nos responsables d'aquest regal de confiança?

Com podem adonar-nos que estem abusant del poder a l'interior del nostre grup d'acció feminista? Quines estratègies utilitzem per evitar exercir poder sobre les nostres companyes?

Com resistim el poder quan no ve de fora, “de l'enemic”, sinó que, fins i tot ens costa reconèixer-ho, perquè ve de les companyes?

Quines són les nostres estratègies de resistència enfront de l'abús quan, per tots els mitjans, volem evitar el restar forces al moviment?

És possible que, depenent de moments vitals personals, ens abandonem a la seguretat de la sororitat feminista, esdevinguem irresponsables i, si les conseqüències són indesitjades, acusem les companyes d'estar abusant del seu poder?

És possible el lideratge sense exercici de poder?

Textos:

LA TIRANIA DE LA FALTA DE ESTRUCTURAS. Jo Freeman

<http://www.caladona.org/wp-content/pujats/2010/06/la-tirania-de-la-falta-de-estructuras.pdf>

PENSAR L'AUTORITAT FEMENINA. Teresa Sanz Coll + AUTORITAT I PODER. Encarna Sanahuja Yll.

<http://www.raco.cat/index.php/duoda/article/viewFile/62062/90568>

AUTORIDAD SIN MONUMENTOS. Luisa Muraro

<http://www.raco.cat/index.php/duoda/article/viewFile/60077/89295>

Fragments per al debat eix 2

S'ha de parlar del poder: Aquesta postura teòrica es basa en la idea que l'important no és exercir el poder. Tampoc es tracta de crear un discurs unitari entre totes les dones contra el poder ni sobre el poder. Es tracta, senzillament, de tenir un discurs clar que s'introdueixi en tots els llocs on el poder s'exerceix. Se li ha criticat que, des d'aquesta perspectiva, la pràctica feminista es redueix a ser res més que una consciència crítica, perdent tota possibilitat d'acció. Una de les principals exponents d'aquesta posició és la pensadora Giulia Colaizzi.

Cal enfrontar-se al poder: Les dones que lideren aquesta postura consideren que no es pot actuar de forma ètica amb l'actual teoria política. Pensen que la política moderna ha fracassat al no aconseguir l'emancipació de les dones ni d'altres grups. Creuen que han de canviar les categories fonamentals en què es basa la política per donar cabuda a les experiències concretes de les dones. El feminisme, per tant, ha de trencar amb la tradició moderna i elaborar una teoria política diferent que salvi l'ètica. Marion Young és una de les defensores d'aquesta posició.

Cal prendre el poder: Aquesta línia de pensament és hereva dels ideals il·lustrats d'igualtat i universalitat que defensa la teoria política moderna i s'oposen per tant al corrent anterior. Les dones no han de renunciar al poder sinó construir una teoria política sobre ell que respongui als ideals emancipatoris de les dones. Cal lluitar pel poder allí on estigui present. Segons aquesta tendència, l'única forma de millorar les coses és participant en elles, perquè només així les dones podran decidir en funció dels seus interessos de gènere. Amelia Valcárcel és una de les filòsofes que millor han descrit i defensat aquesta posició.

<http://www.escueladefeminismo.org/spip.php?article66>

Paloma Uría Rios: Las mujeres que hoy forman parte del feminismo que más protagonismo tiene parecen desconocer las experiencias anteriores; hablan y actúan como si los problemas a los que se enfrenta el feminismo y los debates que subyacen fuesen nuevos y nunca se hubiesen planteado y debatido con anterioridad. Y así nos encontramos, a veces, con el descubrimiento de una pólvora que hace tiempo ya se había inventado, y lo que es más grave, con posiciones que parecía que ya habían sido superadas por la experiencia y los debates mantenidos, y también con posiciones conservadoras que nunca habrían sido defendidas por un movimiento progresista como lo fue el nuestro”

<http://www.pensamientocritico.org/paluri1109.html>

Gretel Amman: En el primer momento, surgió la crítica a las instituciones patriarcales como son los partidos (jerarquía, pirámide, dirigismo, etc.) y el nacimiento de colectivos feministas sin jerarquías institucionalizadas. (Nacimiento de los Colectivos Feministas en todo el Estado Español. Posteriormente, se llegó al reconocimiento de que todos los aspectos negativos de las instituciones machistas (líderes, competitividad, etc.) podían aparecer sin estar institucionalizados y eran, por ello, más peligrosos de lo que se había pensado. Es decir, que aunque teóricamente veíamos lo que no debía ser, en la práctica no estábamos aún suficientemente vacías de poder para que no apareciesen situaciones de poder.

Victoria Camps: *El perderse en la organización, que es una forma de perderse en el mando, es algo inherente asimismo a la cultura masculina. Concomitante con el poco sentido de la realidad de que suele adolecer dicha cultura. No ocurre lo mismo con las mujeres, las cuales, por el contrario, siempre han sido víctimas de una cierta torpeza organizativa. Me refiero a las organizaciones burocráticas, como pueden serlo las mismas asociaciones de mujeres. No me refiero a la organización doméstica, en la que ellas son expertas. Lo que propongo al respecto no es, por supuesto, prescindir de una organización necesaria, pero sí trivializarla, abandonar esos “aparatos” que se muestran –erróneamente– como imprescindibles para la vida política”.*

Escalera Karacola: *Curiosamente si bien el feminismo incide directamente sobre la necesidad de pensar el cuerpo tomando como punto de partida aquello de ‘lo personal es político’ de una forma concreta que invita a una revisión de las relaciones de poder y de los dispositivos que operan y se inscriben en el propio cuerpo produciendo ‘cuerpos de’, actualmente, el cuerpo desde el que se piensa y se teoriza es un cuerpo abstracto. Es el ‘cuerpo político’, ‘es el cognitariado social’ ‘es el precariado’ o ‘el cuerpo migrante’. Resulta difícil encontrar en estas categorías relaciones de poder que visibilicen las diferentes formas en las que los ‘cuerpos de’ se encaran con el capital y muchas veces se pasa por encima de cuáles son los mecanismos que operan en la producción de los cuerpos. Porque no es lo mismo el cuerpo- mujer - ama de casa, que el cuerpo- mujer- profesora, que el cuerpo mujermigrante- sin papeles. Ni es lo mismo, como se decía en otro lado, traducir un texto que hacerle una paja a un cliente”*

<http://www.mujaeresenred.net/spip.php?article259>

María de la Fuente Vázquez: *un estudi realitzat pel programa CiP-ICPS amb diverses líders municipals catalanes s’aproximava a la idea d’un “lideratge en femení” amb elements com “voler el poder per a transformar”, també a “treballar més en xarxa i menys en jerarquies”, “buscar consensos”, “utilitzar l’empatia i la intel·ligència emocional”, “valorar per sobre de tot el rigor, la credibilitat i la coherència”, i també “traslladar els valors i motivacions que les dones ja treballen dins els moviments socials i organitzacions feministes a la política formal.*

<http://www.icps.cat/archivos/CiPdigital/CiP-AF7DeLaFuente.pdf>

Rosa Cobo: *La reflexión feminista se contextualiza en una teoría de la democracia y el poder. El objetivo fundamental es la distribución paritaria de recursos en todos los espacios de poder y en aquellos otros, que siendo también espacios de poder, se han definido como espacios privados o íntimos”*

<http://isonomia.uji.es/mujeres4/pages/pdf/iso1c.pdf>

M. Lagarde: *Sólo arraigadas en ese saber solidario podemos remontar la prohibición patriarcal al pacto entre mujeres o lo que es lo mismo, a la política entre mujeres y desmontar la cultura misógina que nos configura. La sororidad emerge como alternativa a la política que impide a las mujeres la identificación positiva de género, el reconocimiento, la agregación en sintonía y la alianza.*

Eix de debat 3

Putes Trans Lesbianes Feministes

Dones que no som com cal

Fins ara, hem estat parlant de la crisi i de com aquesta no es limita només a la vessant econòmica que se'ns 'ven' des dels governs estatals i els mitjans de comunicació. Tenim clar que aquesta és una crisi generada des del sistema capitalista heteropatriarcal, i que sovint la interiorització dels seus paràmetres normatius ens 'cala' molt més del que creiem.

El que ens cal veure ara és com aquesta crisi afecta als 'cossos' que clarament se'n desdiiuen de la 'norma' per adoptar una possible posició insubmissa/ rebel. Cal entrar dins d'aquestes 'categories' i veure quins són els paràmetres que les han creat -interns i externs- per entendre les seves actituds i dificultats en el marc de la crisi. En definitiva, ens cal veure com i perquè ens afecta la crisi a les que no som 'com cal'.

No som com cal: totes som putes

La prostitució és probablement un dels temes més controvertits dintre les lluites feministes. Algunes posicions feministes solen reduir la prostitució a l'esclavització de la dona al treball sexual – pagat/ generat per clients i proxenetes masculins. Però la veu d'algunes de les mateixes treballadores és la que ha començat a oferir una visió molt diferent del món de la prostitució, allunyant-se de l'estigmatització heteropatriarcal -de la qual alguns feminismes semblen ser un 'eco inconscient'. L'exercici del treball sexual pot ser una eina d'empoderament per qui l'exerceix. La tria del client i el pagament pels serveis atorga un poder a la prostituta: la puta no esclavitzada, tria conscientment el que fa i el que vol fer; ella és la 'figura alpha' de l'intercanvi.

Evidentment, aquesta possibilitat de poder de les dones mitjançant una 'arma' tant poderosa com el sexe va ser ràpidament 'detectada' pel patriarcalisme: aquest denigra la sexualitat de les dones i genera un negoci per 'controlar-la'. En aquest procés, cal expandir el nostre camp de visió cap a tota la teranyina politico-social-econòmica que s'ha teixit al voltant d'aquest negoci.

La marginalitat i la precarietat a la qual és sotmesa la prostitució és a més una condició 'sine qua non' per perpetuar l'estigmatització de la figura de la prostituta. Els exemples d'aquesta necessitat de mantenir la prostitució al marge d'allò 'socialment acceptable' són evidents: tot i la reivindicació constant des col·lectius de treballadores sexuals perquè la seva feina sigui considerada com a tal i gaudeixi de prestacions socials, pocs són els Estats que han transigit a aquestes demandes.

A darrere s'hi amaguen sense gaire eficàcia les màfies que comercien amb els 'cossos femenins', les quals tenen en els Estats i les seves polítiques capitalistes els seus millors aliats; però més al fons trobem el manteniment del mateix ordre heteropatriarcal, que ha de fer seu el poder de la sexualitat de les dones i de l'ús del terme 'puta' com a estigma de 'dona que no és com cal'.

Alguns feminismes s'han 'empassat' aquesta elaborada ficció cultural/ lingüística, però davant d'un sistema que ja no pot ni dissimular les seves greus deficiències constructives, no caldrà recuperar l'estigma de 'putes' per reclamar el nostre poder

sexual/cultural i treballar per desfer els constructes que ens han posat a sota de la piràmide del 'ser com cal'?

Lectures

- “Teoría King Kong”, Virginie Despentes (fragments)

http://www.caladona.org/grups/uploads/2012/04/despentes_teoria_king_kong00.pdf

- Fragments de l'eix 1 i articles sobre la “Marcha de las putas” a l'Amèrica Llatina

<http://www.caladona.org/grups/?p=511>

No som com cal: tot(x)s som trans

El col·lectiu 'trans' és probablement un dels més actius dintre les lluites 'queer/transfeministes' actuals. La despatologització del terme 'transsexual' – que encara figura avui dia en manuals psiquiàtrics com el DSM- és l'eix central de les seves reivindicacions.

Hi ha una clara voluntat de reivindicar una identitat que no els catalogui necessàriament dintre del binomi home/dona; la societat 'mainstream' però els força a fer la 'tria inevitable'.

Tot i així, la llei de canvi de sexe aprovada pels govern socialista a l'Estat espanyol va marcar la 'línia divisòria' dintre del col·lectiu: molts transsexuals havien lluitat perquè l'Estat els reconegués la possibilitat d'accedir a les operacions de canvi de sexe des de la Sanitat Pública; aquesta llei va ser per ells un 'triomf'.

D'altra banda, les veus crítiques no tardaren en assenyalar el sexisme de la mesura: els paràmetres amb els quals es va redactar la llei condicionaven la tria del sexe no-biològic a passar per una sèrie de 'proves' que verificaren la identificació amb aquest. Esdevenir una 'dona/ home com cal' requeria una 'demostració' articulada des dels 'clichés' (vestir d'acord amb el sexe-gènere amb el qual s'identifica, rebuig acusat dels genitals biològics, etc) i negava taxativament els 'termes mitjos' que poden suposar una identitat transgènere/ 'crossgender'/ 'intersex'/ indefinit, etc.

En l'actual context de 'crisi heteropatriarcal', aquest 'forçament' a la tria d'un 'sexe normatiu' encara sembla ser més acusada: la presència dels 'trans' en el mercat laboral és gairebé inexistent, tret que hagin accedit al procés d'hormonació/ cirurgia genital per 'adaptar' el seu cos als paràmetres exigits des del sistema. I encara així, molts són els que continuen sent 'estigmatitzats' després d'aquests 'canvis forçats', ja que els seus cossos mai semblen suficientment 'normalitzats' per a algunes 'mirades heteronormatives'.

Com en el cas de la prostitució, el conflicte que se'ns planteja també té molt a veure amb els límits que l'Estat heteropatriarcal imposa sobre els cossos i les identitats. Tot i que el 'marketing extern' vulgui fer-nos creure que els Estats aposten per la igualtat i el respecte dels gèneres (lleis de paritat per equiparar sous i condicions laborals entre homes i dones, permisos de paternitat i mitges jornades flexives per mares treballadores, lavabos unisex), els cossos 'trans' continuen sent la mostra inequívoca de com el sistema capitalista heteropatriarcal necessita perpetuar els (falsos) binomis de gènere per fer funcionar amb 'normalitat' la seva maquinària. Amb aquesta recessió capitalista, les

polítiques que emparen jurídicament els drets dels col·lectius 'trans' tendeixen a ser les primeres de la llista de retallades.

D'aquesta manera, per tal de no caure i col·laborar amb les trampes que reforcen el capitalisme heteropatriarcal, no ens caldrà a tot(x)s deixar de banda els 'esquemes genèrics' i obrir la nostra ment a una realitat multi-forme de cossos, sexes i identitats que puguin posicionar-se amb autoritat pròpia enfront del sistema regulador i normatiu que és aquest capitalisme heteropatriarcal?

Lectures

“Lille Skvat” (blog trans FtX a Dinamarca)

<http://lilleskvat.blogspot.com.es/2011/09/vistete-de-nina-mona.html>

<http://lilleskvat.blogspot.com.es/2012/04/me-s-iguen-por-las-tiendas.htm>

“El género desordenado”, Miguel Missé i Gerard Coll-Planas (fragments seleccionats)

<http://www.caladona.org/grups/?p=504>

Fragment entrevista a Ximo Cádiz (coordinador de la Vocalía de laboral; FELGTB)

<http://www.felgtb.org/temas/laboral/noticias/i/1965/358/entrevista-a-ximocadizcoordinador-de-la-vocalia-de-laboral>

No som com cal: totes som lesbianes

Dintre de les lluites feministes, hi ha moltes companyes lesbianes. Al marge de la lluita pels drets LGTB, som moltes les que creiem que el feminisme és una lluita on tenim també tenim molt a dir com a dones. Però la reducció de la nostra identitat a aquest 'dones' sense tenir en compte l'especificitat d'algunes de les nostres demandes com a dones lesbianes és també una realitat que, malgrat que no ens agradi reconèixer, es segueix donant en molts àmbits, incloses les associacions i grups de feministes.

La lesbofòbia dintre dels espais feministes és un eix temàtic sobre el que ja es va reflexionar en l'anterior edició de l'EFE. Tot i així, creiem que és necessari tornar-ho a referir en aquest apartat i visibilitzar alhora la situació actual de les lesbianes dintre el marc de la crisi capitalista heteropatriarcal.

Ens cal parlar doncs dels drets civils (matrimoni entre persones del mateix sexe, possibilitat d'accedir a les adopcions) i de com aquests semblen perillar davant la 'moral conservadora' del nou govern del Partit Popular. Si es perden aquests drets, el panorama que ens trobaríem suposaria un pas enrere pels col·lectius LGTB que han lluitat per una visibilització/ normalització de l'homosexualitat, la bisexualitat i les identitats trans. Però, importarà això a la resta de la ciutadania que no es troba involucrada directament en aquestes lluites? O ens trobarem novament davant d'una nova reformulació del missatge 'això no és prioritari', que tants cops ens toca escoltar amb les retallades en prestacions i drets socials que van fent totes les administracions?

I dintre de les lluites feministes, passarà el mateix? Al llarg del segon eix d'aquesta 'EFE 2012' hem pogut observar com els patrons del poder heteropatriarcal 'penetren' en nosaltres, i de com la crisi ajuda a que els aspectes econòmics serveixin de justificació

'legítima' a aquestes 'maniobres' amb les que es reproduïxen les estratègies jeràrquiques que ens han situat sempre 'a sota' de la 'piràmide del poder'.

Les dones lesbianes, com dèiem a l'inici, són molt presents en les lluites feministes, però la seva veu i les seves demandes no sempre troben espai suficient per ser escoltades. Bé per l'especificitat del conflicte que plantegen, bé perquè les seves demandes no són compartides/ enteses per les dones heterosexuales, o bé per la por encara massa present a parlar com a 'dona com no cal' que encara senten moltes, les lesbianes feministes correm el risc de veure'ns més a sota de la piràmide que mai.

Que caldrà fer llavors perquè el lesbianisme continuï tenint 'veu i vot' dintre el feminisme i en la societat? La resposta sembla passar novament per la insubmissió i l'empoderament, aquells recursos que tants cops hem hagut de fer servir per evidenciar que, sense la base de la piràmide, no hi ha estructura possible que s'aguanti. I, encara que a molts no els agradi, som a la base, i seguirem estant fins a fer trontollar tota l'estructura que ens ha volgut invisibilitzar de forma sistemàtica.

Textos

- Fragments de l'article “Tiempo de crisis y de oportunidades LGTBQ”, de Raquel (Lucas) Platero

<http://fundacionbetiko.org/index.php/es/anos/2011/450-tiempo-de-crisis%20-de%20lgbtq->

Fragment entrevista a Ximo Cádiz (coordinador de la Vocalía de laboral; FELGTB)

<http://www.felgtb.org/temas/laboral/noticias/i/1965/358/entrevista-a-ximo-cadiz-responsable-de-asuntos-laborales-y-diversidad-sexual>

No som com cal: totes som feministes

El feminisme, a diferència de la cultura patriarcal contra la qual s'ha postulat des dels seus inicis, és una posició política que ha passat per molts estadis i que actualment té tot un seguit de 'branques' amb diferents punts de vista més o menys teòrics/ activistes. El que és innegable és que tot feminisme és una posició amb un component polític: ja sigui com a dones, com a 'segon sexe' o com a 'no-dones' que pretenen reivindicar la convenció social a darrere de les idees de gènere, ens toca partir des de sota de la piràmide que dèiem abans per fer-nos escoltar i anar guanyant terreny a les posicions capitalistes heteropatriarcal.

En aquest moment en que el capitalisme heteropatriarcal està mostrant la seva cara més crua, és quan les veus del feminisme, en comptes d'arronsar-se, semblen més actives que mai. Ja sigui des de l'activisme al carrer (com ha passat en les mobilitzacions del 15-M, on han sorgit nombrosos grups de 'feministes indignades') o bé aliant la lluita feminista amb iniciatives de caire ecològic (l'anomenat 'eco-feminisme', amb un discurs potent que vol allunyar-se dels models econòmics per plantejar alternatives basades en el respecte a la natura, l'explotació racional dels recursos agrícoles, etc), s'han presentat moltes propostes alternatives a una altra mena de vida molt més vivible.

Tot i així, el marc en el qual ens toca desenvolupar aquesta activitat no deixa de ser el que dicta el capitalisme heteropatriarcal, que ens les seves 'hores baixes' ens demana constantment que ens captiguem i suportem les seves retallades en prestacions socials, moltes de les quals han afectat greument a l'activitat de molts grups i associacions

feministes. Amb el missatge “d'això no és prioritari”, l'activitat feminista es torna a veure relegada a una 'segona categoria' amb menys pressupost i infraestructures, i l'excusa de la manca de recursos amb la que s'escuden totes les administracions sembla 'lícita' per tothom, així que 'a callar i a fer bona cara'.

Però no: de 'mut i a la gàbia', res. Si aquesta hagués estat la resposta de totes les dones al S.XIX, continuarem sense tenir accés al sufragi i viuríem tancades a les llars patriarcals. Cal que siguem conscients de que aquesta no és una excusa legítima, sinó una nova estratègia del capitalisme heteropatriarcal per mantenir la seva hegemonia, sense que ningú vingui a qüestionar-lo amb 'per què'.

“El feminismo es una REVOLUCIÓN, no un reordenamiento de las consignas de 'marketing'. (...) El feminismo es una aventura colectiva, para las mujeres pero también para los hombres y para todos los demás. Una revolución que ya ha comenzado. Una visión del mundo, una OPCIÓN. No se trata de oponer las pequeñas ventajas de las mujeres a los derechos adquiridos de los hombres, sino de dinamitarlo todo”. (Virginie Despentes, “Teoría King Kong”).

Així doncs, com a 'PutesTransLesbianesFeministes: DonesQueNoSomComCal', us animem a totes (les que us sentiu dintre d'aquesta categoria i les que no) a dir la vostra i aportar una mica de 'dinamita feminista' que faci volar pels aires tot allò que el capitalisme heteropatriarcal ens ha volgut fer empassar.

Textos

Dia Internacional de les Dones. MANIFEST Ca la Dona del 8 de Març (fragment)

<http://www.caladona.org/2012/03/8-de-marc-manifest-caladona/>

La desigualtat al sistema capitalista porta nom de dona; manifest del 8 de Març (Els verds del País Valencià) (fragment) <http://www.elsverdspv.net/?p=1634>